

Daniel-Dumitru Darie

Picătura de suflet

Picătura de suflet

sau

sau

Noi fără noi

Noi fără noi

Editura Arhip Art
Sibiu 2006

Daniel-Dumitru Darie

***

Picătura de suflet

sau

Noi fără noi

Editura ARHIP ART – Sibiu, 2006

©toate drepturile sunt rezervate autorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DARIE, DANIEL-DUMITRU

Picătura de suflet sau Noi fără Noi/Daniel-
Dumitru Darie Sibiu, Editura Arhip Art, 2006
ISBN (10)973-8962-16-1,
ISBN (13)978-873-8962-16-3
821.135.1-1

Grafica interioară:

Liviu Marinescu

O privire critică

Într-o țară în care potențații vremii „Numai banul îl vânează și câștigul fără muncă”, „fac neamul nostru de rușine și ocară”, „își bat joc de limbă, de străbuni și obiceiori” - cum spunea Mihai Eminescu în Scrisoarea III - într-o țară în care se falsifică neconținut patrimoniul nostru cultural, lăsând loc manelelor și spectacolelor de prost gust, într-o Românie tot mai mult divizată social, câteva picături de suflet românesc așternute pe hârtie sunt întotdeauna bine primite de cei care se simt încă români și trebuie încurajate.

Picăturile de suflet (vol. „Picătura de suflet” sau „Noi fără noi”) aparțin lui Daniel-Dumitru Darie, fizician de profesie, absolvent al Liceului (azi Colegiul Național) TRAIAN în anul 1986.

Poate că mulți cititori își vor pune întrebarea: de ce bate la poarta poeziei atât de târziu? Răspunsurile posibile sunt mai multe: Daniel-Dumitru Darie e un veșnic călător (obligații legate de activitatea profesională), dar poate și un călător în câmpul poetic,

mereu în căutarea identității artistice. Se simte în versurile sale o ușoară notă de tristețe ce ne amintește de romanta eminesciană („Atunci când...”, „Rămii”, „Împreună”), ecouri ale liricii bacoviene dominate de nesiguranță și deznădejde („Nervi de toamnă”, „Cîntec în prag de iarnă”, „Drumul canalelor”), împerecheri insolite de cuvinte: „rug de iarbă verde”, „ultimul egal”, „ultimul total”, „mă numesc culoare”, „mă numesc proporții” ca în lirica avangardistă, dar și aspecte ale liricii peisagiste ce amintesc de G. Coșbuc, Șt. O. Iosif sau Ion Pillat.

Drumurile și căutările în aflarea propriului destin poetic sunt dublate de o permanentă sete de cunoaștere, acumulându-și în timp un volum mare de informații din diverse domenii ale științei. Poate fi și aceasta una din cauzele întârzierii apariției primelor tipărituri poetice. Citind însă cu atenție unele poezii, am putea deduce și o doză de comoditate sau de așa zisă „lene sarmațiană”, boala multora dintre noi. Să fie cumva vorba și de neîncredere în propriile-i puteri?... Totul este posibil. Numai Daniel-Dumitru Darie ne poate spune. Dacă

vrea... Important este că s-a hotărât să publice.

Cele mai multe dintre poeziile sale, din aceste volume, sunt erotice, continuându-se o tradiție: împletirea sentimentelor erotice cu elemente din natură. Nu avem însă o natură pleneră, senină - suport și cadru pentru puritatea sentimentelor ca în poezia clasică. Decorul în care s-a consumat iubirea e sumbră: „Bat vânturi dinspre nord și sud”, „Furtuni s-abat din vest și nord”, drumurile iubirii „sînt desfundate”. Uneori, poeziile sale cuprind reproșuri adresate iubitei ca în „Mințita iubire”, „Între da și nu”, „Reproș”, „Mai crezi?”.

Întălnim în poezia lui Daniel-Dumitru Darie un suflet sensibil, chinuit de întrebări fără răspuns, o chemare permanentă către o iubire sinceră, sau o așteptare înfrigurată a iubitei, ca în poezia „Sonet feroviar”:

„Albit de neguri, rele și povară
Cu tot ce s-a-nîmplat, te voi iubi
Și-am să te-aștept în fiecare gară
Am să te-aștept mereu strivit de zi.
Cu inima băfînd în ritmul roții
Urmez un drum pe care l-am urmat,

Și cum și noaptea mi-au furat-o hoții

Eu caut gara-n care ai urcat.”

Avem totuși iluzia că deseze ezitări între da și nu, între dorință și reprimarea ei, între a fi și a nu fi, pun în lumină o fire capricioasă, nehotărâtă, vindicativă.

Daniel-Dumitru Darie cultivă și pastelul, un pastel puternic personalizat, un pastel-elegic, în care decorul devine prilej pentru evadare dintr-o lume confuză și coruptă. Cele mai multe pasteluri sunt dedicate iernii: „Zbor de iarnă”, „Iarnă-n munți”, „Nopti de iarnă”, „Cîntec în prag de iarnă”. Nu avem însă o natură fermecătoare, ireală, cu crengi îmbrăcate de zăpadă strălucitoare, cu liniște de catedrală prin nemișcarea ei, nici o natură calendaristică grupată pe îndeletnicirile omenești ca la George Coșbuc sau o natură în care pădurea pare confundată într-o încremenire mitică, în somnul virtualităților ca la poetul Lucian Blaga. Pentru Daniel-Dumitru Darie elementele din natură (faună sau floră) constituie mai degrabă un ecou al sufletului său zbuciumat, trezind neliniști și incertitudini:

„Lupii urlă, urlă prin pădure
și aleargă sănii mari pe cer
Cetina de brad se înfioară,
noi venim îmbrățișați de ger.”

(Iarnă-n munți)

„Vîntul aspru şuieră prin stele
Sfîșiat de-un urlet de aproape,
Aripi mari de ceață vin să spele
Lacrima de cer în colb de ape.”

(Nopți de iarnă)

O imagine luminoasă, tonică, o întâlnim
însă în pastelurile „La ceasul dimineții” și
„Drum în primăvară”; primul este parcă o
invitație la drumeție în munți, munții fiind o
metaforă-simbol a înălțării sufletești, a
purității morale, iar crestele cărunte -simbol al
înțelepciunii.

„La ceasul dimineții, cînd stelele-s pe cer,
Cînd toată lumea doarme și liniștea-i deplină,
Ne pregătim cu toții și cu un pas stingher
Plecăm încet spre munte, spre raza de lumină.”
„Cînd soarele răsare și-ncepe-o nouă zi,
Spre crestele cărunte porni-vom împreună,”

(La ceasul dimineții)

„Drum în primăvară” aduce o rază de
speranță în sufletul poetului prilejuită de
sosirea noului anotimp.

„Repetiție”, „Romanță pentru dreptul
lumii”, „Hai, frați români”, „Hoție” se înscriu
în lirica socială. În „Romanță pentru dreptul
lumii” răul din societate capătă proporții
planetare:

„Peste mări și continente
Tot există grea robie
Pusă-n taină ca accente
Peste tot ce o să fie.
Cer copii drept la leagăn,
Mor soldații în tranșee
Semănînd pe cîmpul reavăn
Pacea lumii ca idee.”

Trandafirii - metaforă simbolică, deschisă,
dinamică, asemănătoare celor folosite de
Lucian Blaga, sunt furați zi de zi de stăpânii
lumii, prin legi și decrete viclene (Hoție),
singura alternativă pentru salvarea binelui și
frumosului fiind ridicarea la luptă:

„Hai, fraților, luați-vă arme,
Aduceți destinul în țară,
Dacă trecutul adoarme
Degreaba mai e primăvară.
Luați-vă fraților arme,
Și altfel priviți către lume,
Trecutul nu poate, nu doarme
Cît țara aceasta-i renume.
De sufletul poate adoarme,

Degeaba proces de conștiință
Hai fraților, luați-vă arme,
Ne-ndeamnă româna ființă.

Orice poet se implică în propria creație pe care o privește în raportul cu cititorii, într-un spirit de responsabilitate:

„Iar peste împliniri, peste dezastre
Eu totuși am și gândurile voastre”

(Confesiune)

Cu puține excepții, mesajul este însă cețos, fiind poate influențat de minciunile și digresiunile politicianilor corupți - mijloace diabolice, dar eficiente pentru zăpăcirea populației. Într-o asemenea lume nu e de mirare că poetul e trist și însingurat:

„Adesea îmbrîncit și alungat,
În calea lui înalță-o nouă artă
Poetul, fiind mereu însingurat.”

(Poetul întristat)

Scirbit de asemenea rînduiei nedrepte care proliferă-ză desfrîul celor bogați în spectacole de prost gust, oportunismul și lichelismul clasei politice românești pe fondul bulversării valorilor, tentința de evadare spre tărîmuri luminoase este firească: „Evadînd”, „Vreau un cal”, „Drumul”.

Din propriile-i mărturisiri, rezultă că Daniel-Dumitru Darie nu se gîndește prea mult când scrie; e suficient să pună mîna pe condei și versurile se aștern pe hîrtie aproape singure. S-ar putea spune în acest fel că poetul e creat de propria-i poezie. E aceasta o dovadă a talentului de versificator, dar poate fi și o capcană: expresia poetică poate căpăta obscuritate prin împerecheri insolite de cuvinte, imperfecțiuni prozodice, lăsând impresia de neglijență.

Daniel-Dumitru Darie și-a găsit totuși un drum propriu: acela al clasicismului și tradiționalismului românesc, adaptat însă cerințelor poeziei moderne, prin intenția reflexivă a limbajului și prin trecerea de la metaforica plasticizantă spre metafora simbolică, încărcată de semnificații. Astfel înarmat, poate să bată la porțile ferecate ale poeziei cu buzduganul lui Făt Frumos și porțile trebuie să i se deschidă.

prof. Grigore Bădescu,
28.11.2006

Autobiografic

(3)

E vremea demolărilor. E vremea când știrile conțin imagini ale unor demolări. Se pun la pământ case și fabrici. Munții noștri arată de parcă uragane nimicitoare au năruit totul în calea lor.

Încet, încet se cam termină lucrurile ce pot fi distruse prin demolare. Dar cum trebuie ca opera de distrugere să continue, s-a început demolarea și demonetizarea simbolurilor.

Avem un tricolor ce e rupt din curcubeu. L-au vrut unii pătat, dar au existat conștiințe care l-au purtat alături de inimă, în sensul cel mai real al cuvântului, pentru a exista și acum. Dar acum am ajuns ca în inima țării steagul tricolor să fie arborat numai când este absolut obligatoriu. Altfel, culori ce ne amintesc de Ip, de Trăsnea, de Moisei, de Doja, de Horea, Cloșca și Crișan, de Crăișorul Apusenilor, flutură și ne inundă ochii în lacrimi.

Dar răul nu este total. Vin unii dintr-ai noștri și încep să demoleze simboluri de-a pururi perene. Domnitorii acestor pământuri sunt puși în lumina

*reflectoarelor pentru a fi judecați doctrinar. Mihai Viteazul este criticat pentru legarea de glie a țăranilor, uitându-se de prima Mare Unire, merit ce pune în umbră orice greșală, nu de puține ori impusă de necesitățile vremurilor. Demnitatea lui Cuza, reformele ce au transformat în consecință România reprezintă prea puțin pentru a putea fi mai presus decât urmașul său, impus, la tron. Apoi, vremurile războiului, legile ce guvernează o stare specială, reprezintă pentru acuzatori doar un nimic atunci când se aruncă asupra Mareșalului cu tot felul de acuze care îl trec în rândul celor mai mari criminali ai omenirii. Și, mai mult decât atât, cei care au beneficiat de curajul său, uită să spună că părinții sau bunicii lor au avut parte de tot ceea ce a urmat pentru că **El** – cel care niciodată nu s-a pus mai presus de interesele țării, cel care nici de judecată dreaptă nu a avut parte, și nici loc de mormânt în pământul acestei țări nu a avut – a avut curajul de a înfrunta pe mai marii vremii și a-și urma propria politică.*

Și dacă nu a fost de ajuns să ne demolăm și miturile conducătorilor, a venit vremea să răstăl-măcim Miorița. Apoi a venit vremea parodiei, pe

Manole, aducându-l în vremurile noastre, punând alături de sacrificiul Anei, drumuri în cramă ori principiul „Merge și așa”, doar de dragul scrierii unor vorbe ce se înnoadă, cu pretenția de poezie a scribirii de inspirație, s-au pus bazele

Astea sunt vremurile noastre. Demolări, puneri la zid și „executări în public” sunt necesitățile spectacolelor de imagine. Oameni, ce se vor a reprezenta intelectualitatea zilelor noastre, se coboară în acest grotesc comportament de dragul și necesitatea prezenței publice.

Din necesitatea unei pseudo-identități, neo-europene, se aruncă la o inventată groapă de gunoi esența noastră de români. Vitând de tot ceea ce a însemnat știința românească pentru progresul omenirii, marii inventatori ce au revoluționat tehnologii - aducând viitorul mai aproape de prezent - se așteaptă cu sufletul la gură intrarea în Europa. Venim oare de pe alt continent? Cum se face că toți, la geografie, învață că România este totuși în Europa. De unde venim de trebuie să intrăm?

Acesta sunt eu. Chiar dacă și eu am obiceiul de a demola subiecte tabu, nu voi putea fi niciodată convins să particip la demolarea simbolurilor naționale. Voi crede la nesfârșit în tricolor și voi păstra lângă suflet stindardul dacilor. Ana lui Manole va fi în constința acolo unde este și Zalmoxe, iar Manole va rămâne pentru totdeauna omul ce a trebuit să își jertfească până și sufletul pentru construcția durabilității umane.

Voi crede fără șovăire în 1 Decembrie. Domnitorii acestor pământuri, pământeni, de la Burebista până la Cuza, marii bărbați de stat, toți eroii sunt sfinții de seamă în calendarul Credinței în România.

Pentru această credință a mea puneți-mă la zid. Dar cel care va avea puterea să dea ordinul de execuție să fie unul care crede în această țară măcar atât cât cred eu. Dacă însă nu se va găsi acest om, printre cei care mă condamnă, îmbrățișați această Sfântă Credință. Poate va fi mai bine pentru toți.

*D.D.Darie
Drobeta Turnu-Severin
03.12.2006*

*În toate se regăsesc gânduri,
În gânduri se regăsesc fapte,
Iar faptele sunt amprentele
tuturor celor care
mi-au fost prin preajmă*

*Acelor care au avut dorința
ca toate aceste gânduri
să aibă coperti.*

*Acelor care m-au sprijinit
ca toate aceste gânduri
să aibă coperti.*

Confesiune

Și peste toate cite-s pe pământ
Primiți-mă! Am fost așa cum sînt.
Am nopți de bucurii și insomnie
Și duc cu mine-a lumii nebunie.
Dar totuși bucurie port cu mine
În inima strivită de ruine
Și port în partea stîngă și în sînge
Durerea care nici nu poate plînge.

Durerea lumii încă mă apasă
Gonindu-mă și noaptea de acasă
Ca-n rană inima să îmi vibreze,
Cu visurile veșniciei treze,
Eu am pe nimicia faptei mele
Un zbor de stele către alte stele.
Iar viforul ce urlă și mă stinge,
Încearcă a mă pierde și convinge.

Iar peste împliniri, peste dezastre
Eu totuși am și gîndurile voastre
Și port cuvîntul cum îmi port în sînge
Aceste bucurii ce voi a strînge.
Și-adun pe gînduri, rînduri și plînsoare
Același drum de-aici și pîn' la soare.
Iar dacă nu mai am nici cui mă plînge,
O lacrimă se scurge pînă-n sînge.

Primiți-mă cu sîngele otravă
Cu toată viața mea mereu bolnavă,
Bolnavă de o șoaptă-nsîngerată
Și de tăcerea lumii-ndurerată.
Eu astăzi port mîndria tuturoră
Și bat cu toate ceasurile ora,
Primiți-mă, așa am fost și-oi fi
Atît cît voi trăi, cît voi muri.

Repetiție

Iar și iar, prin lacrima ce pică
Retrăiesc în plinset un trecut,
Nu mă tem de ură sau de frică
Dar mereu o luăm de la-nceput.

Toți împlintă vorbe și cuțite,
Mulți se pregătesc de pomeniri,
Și învăluți de vechi ispite
Pun privirii triste amintiri.

Prin supreme gânduri spulberate
Timpul se înfruptă adoptiv,
Plîng și vremile îndepărtate
De o neghiobie tip nociv.

Uverturi pe unde arhipline
Peste toate sînt și ce n-au fost,
Vieților, din pietre și ruine
Încă regăsesc trecut și rost.

În instanțe pline de butoane
Judecăți pe hartă s-au făcut
Gînduri peste vorbe, peste toane,
Zbuciumă istorii și trecut.

Te iubesc ca pe o ființă-n mine,
Te iubesc cu tot ce o să fiu,
Tot trecutul tău pe lume ține
Adevăr ce toți mai marii știu.

Te iubesc cu-atît mai mult în lacrimi,
Și mereu îmi ești a vieții stea,
Chiar și suferind strivit de patimi
Eu rămîn aici, în țara mea.
10.02.1985

Răvaș

Un dor cu tristețe și jale
Azi semăn pe fapta din urmă,
Dar uite ce ceață-i pe cale
Și gândul speranța îmi curmă.
Și iar se aude un bucium,
Destinul mi-arată trecutul
E iar bătălie și zbucium,
Se sfarmă în pumn infinitul.

Privește cum taina poverii
De astăzi dă iama întruna,
În șoaptă mă-nchin primăverii
Cu gând de-a mai fi totdeauna.
Trăind și iubind teama veche
Dau glas răzvrătirii din mine,
Sînt multe ce nu au pereche
Și multe sînt astăzi ruine.

Ce bine că noaptea mă cheamă
Și-mi spune că-i ultima dată
Dar totuși îmi e încă teamă
De noaptea aceasta-nstelată.
De-i ultima seară, prin fapte
Dă-mi tainic sărutul tău rece,
E vifor sălbatic și-i noapte,
Izvoarele vor să se-nece.

Furiș cată noaptea iubirea
Și luna se pune să plîngă,
În toate-mplinești amăgirea
Iar sufletul stă să se frîngă.
Degeaba dăm foc la lumină,
Răsare aceeași robie
Și ziua aceasta-i senină,
Doar norul de ploaie adie.

În șoapta mea Crivăț, întruna
Și beznă străluce în zare,
Adio și-mi ești totdeauna
Speranța cea fără crezare.
Dă-mi mîna să-ți strîng amintirea,
Căldură să-ți dărui din moarte,
Azi noi împletit-am nefirea
Și mergem stingheri mai departe.

Cît gîndul veghează venirea
Eu ochii-i închid pe vecie
Rămîne să plîngă iubirea
Cînd vîntul de toamnă-o s-adie.
Prin umbra ascunsă de mine
Am totul și cartea-i pe față,
Mereu tu rămîi, pentru tine,
Aceeși tirană măreață.

Dă foc veșniciei de aur
Cît încă mai ești o credință,
E drumul meu plin de coclauri
Dar tot te mai cred biruință.
Te știu adormire și zvîcnet
Pe ultimul trăsnet de vară,
Și încă mai port pe-al meu suflet
Sentința din ultima seară.

Pe lacrima ștersă de sfinții
Ce stau lîngă mine, cu tine,
Ne blestemă azi și părinții
Că totuși a fost foarte bine.
Dar încă rostit-am deodată
Blestem și credință de moarte,
Chiar dragostea noastră uitată
În mine și-n tine ne-mparte.

În ochii mei negri de ciudă
Tot cerul îmi plînge cu stele,
Ce muncă-n zadar și ce trudă,
Și vorbe sînt visele mele.
Ce bine că totuși spre seară
Un gînd răvășit ne mai cheamă
Acum că e iar primăvară
De iarna trecută mi-e teamă.

Cu mîna întinsă, de pază
Citim un răvaș anonim,
E ceață pe ultima rază
Și noaptea în noi o simțim.
Cu mîna întinsă, în șoapte,
O ultimă noapte trăim,
Atît a rămas, doar o noapte
Dar nu mai putem s-o-mparțim.

Mai crezi?

Mai crezi că mai exist ca nume
În vatra plină de candoare
De tot mă-ntrebi cînd îti voi spune
Ce boală am și ce mă doare?

Mai crezi că unanim e totul,
Că plîng mereu atunci cînd rîd
Și voi aprinde iarăși focul
Cu gîndul caraghios și hîd?

Mai crezi că acordat-am bine
Vioara-n cîntul vieții mele
Și de la mine pîn' la tine
E tot atît ca pîn' la stele?

Mai crezi că spus-am amăgire
Cu gîndul numai la trecut
Și mi-aș purta ca împlinire
Credința mea-n necunoscut?

Mai crezi? Eu nu mai cred nimica,
Pun pasul peste ape-n ape
Și am curaj cît încă frica
Îmi dă tîrcoale pe aproape.

Ce să mai cred? Nu am ce crede,
Am spus tot ce aveam de spus
Și am rămas să nu pot vede
Că mîine-i șoapta ce s-a dus!

Mai crezi, să cred în ce nu este,
Să cred în vifor, în furtună
Să cred în basm și în poveste,
Să cred în soare și în lună!

Apoi, de crezi mă și ascultă
Și dacă poți mă înțelege,
Cînd toată lumea mă insultă
Eu cred a lacrimilor lege.

Și de va-nvinge...

De va învinge faptul firii,
Prin rațiune va fi greu,
Va ninge-n seara despărțirii
Tot mai ușor și tot mereu.
Și-apoi va fi numai furtună
În racla gândului frumos
Și numai lacrima-mpreună
De jos în sus, pe sus, în jos.

Și de va plînge o furtună
Din cerul umed și senin,
Veni-vor munții să ne spună
Că apa ploii e venin.
Iubirea noastră nesfîrșită
Prin calmul meu o s-o sfîrșim
Ca veșnic să-mi rămîi ispită
Și-n veșnicii să ne iubim.

Te chem pe viață cum pe dată
Ți-arăt că drumu-i înapoi,
Credința mea nestrămutată
Se-mparte în destin, la doi.
Iubesc și totuși n-am iubire
Prin gândul meu copilăresc,
Soldatul moare-n nemurire
Și eu în moartea lui trăiesc.

Cîntec nedrept

Deodată, dintr-o dată, enigma-i amintire
Și-n mine se zdrobește și totuși mă mai doare,
Doar gîndul niciodată nu-mi este amintire,
Iubito-ți spun Adio – iubirea noastră moare.

Din fapta nopții-n valuri, sub orizont de mare,
A fost minciună sacră născută din splendoare,
Acum e amintire și file-n calendare,
Iubito-ți spun Adio – chiar adevărul moare.

Se duc în spaima serii săruturi clandestine,
Beția adormirii acum e o eroare,
Dar nu e numai visul, eclipsa-i în destine,
Iubito-ți spun Adio – prezentul nostru moare.

Sufflînd, mai greu, cu gîndul și fapta mea de sînge,
Mai port în împlinire amarnica teroare
Și dacă-n faptul serii scrum de trecut vom strînge,
Iubito-ți spun Adio – prezentul nostru moare.

Să strîngem laolaltă, trecutul cu prezentul
Și vom privi fierbinte lumina arzătoare,
Vom regreta tîrziul urmînd să pun accentul:
Iubito-ți spun Adio – chiar adevărul moare.

Și orice dor de seara tîrziu înourată
Va fi doar o strivire și zvicnet de eroare
Noi nu vom mai aprinde o torță niciodată,
Iubito, doar Adio – iubirea noastră moare.

Rm. Vlcea

Întunericul precar

Îmbracă-te în negru, frumoasa mea fecioară,
 Și gândul îți implintă în viața-mi înnegrită,
 Dar lasă totuși vara să fie încă vară
 Și te închină nopții de e neîmplinită.
 Dacă e negru totul și toate stau să cadă,
 Îți amintește, tainic, tăcerea mea de seară,
 Și iarna strălucindă, cu falduri de zăpadă
 Și soarele fierbinte și dalba primăvară.

Trăiește neagra clipă ce-ncântă amintirea
 În toamna aburindă de sînge și motive,
 Închide-ți ochii mîndri și-așteaptă-mi osîndirea
 Și-ascunde-mă în taină în motivări tardive.
 Privește fluturi roșii răpuși de ceața deasă
 Și înțelege chinul ce încă năpădește
 Și neagra asuprire ce încă mă apasă,
 Trecutul, tot mai negru, ce aspru se sfîrșește.

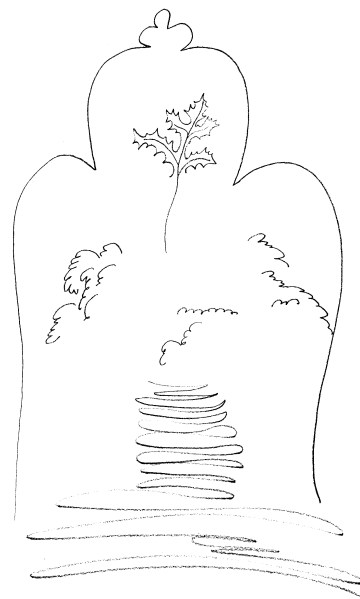
Îmbracă-te în negru, privește răstignirea
 Și taina dăruiește-o lumii născută moartă
 Păstrează cît mai vie, neștearsă amintirea
 Și povestește lumii ce știi din a mea soartă.
 Cînd voi fi stîns și rece, străin fiind de lume,
 Întoarce-te în viață și-implintă-ți o credință
 Dar amintește-ți tainic de-a existat un nume
 Ce a aprins, obraznic, un foc dintr-o voință.

Deschide-ți ochii mîndri, privește-o lume seacă
 În jurul tău privește, minciuni și nedreptate,
 Dar totul așa lasă, lasă cuțitu-n teacă,
 Doar alții ca și ca mine ce-am căutat să cate.
 Întoarce-te plăpîndă în gerul de afară
 De iarna o să lase un ger ce nu mai trece,
 Și-mbracă-te în roșu, frumoasa mea fecioară,
 Tiranii au o viață, dar eu voi avea zece.

O simplă întîmplare m-alungă și mă cheamă,
 Eu am crezut în trăsnet și-n noapte-nseninată,
 Poruncile mărețe mă lasă fără teamă,
 Spre mai măriții lumii eu nu mă-nchin vreodată.
 Dar norii mari din ceruri n-au trăsnet și n-au ape
 Iar slava se înalță din neguri și blesteme,
 Astfel a mea izbîndă de moarte e aproape,
 Să vii de vezi mormîntul atît cît mai e vreme.

Și vino către stele, să îmi tot fii Luceafăr,
Și ține-mi iar în mână destinul și voința!
Fără închinăciune și fără să mă apăr,
Am așteptat cu lacrimi și-ndurerat sentința.
Dar doliul meu nu-i negru, în ultimă instanță,
În veci să se rostească, a nu știu cîta oară,
Să îmi alini durerea, vei fi a mea speranță
Și-mbracă-te în roșu, frumoasa mea fecioară!

09.02.1985

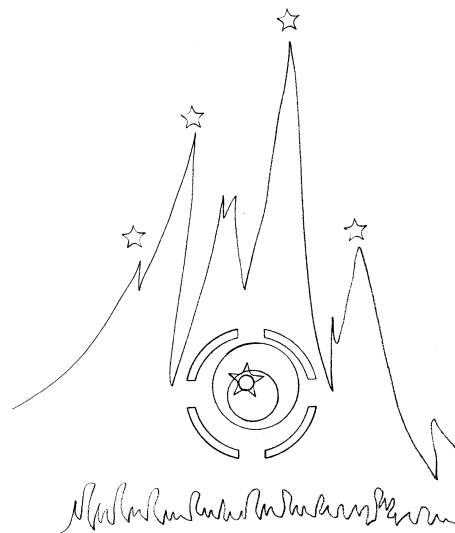
Post scriptum

(la Întinericul precar)

De ai să cați în vorbe suprema mea credință
Îți mângâie privirea în lacrima durerii,
Motivul, peste toate, e-nvinsa suferință
Ce-am căutat-o-n taină în patima tăcerii.
Și ca o tristă undă a faptelor trecute
Pe sufletul ca piatra o piatră mai apasă,
Și drumu-i totdeauna prin locuri nebătute
Ca lumea să nu știe de am sau nu o casă.

Îți oglindește ochii și cată în privire
Motivul împlinirii ce l-am purtat în gânduri,
Cu rangul de albină l-am scris ca amintire,
Prin toate ce-or să fie l-am pus în aste rînduri.
În toate ale mele mă cheamă cu tristețe
Și bucurii și șoapte, pentru trecut, deodată,
Chiar apa răstignită de bucurii semețe,
Și toate plîng în mine; acum ori niciodată.

02.03.1985

La ceasul dimineții

La ceasul dimineții, cînd stelele-s pe cer,
Cînd toată lumea doarme și liniștea-i deplină,
Ne pregătim cu toții și cu un pas stingher
Plecăm încet spre munte, spre raza de lumină.

Cu rucsacul în spate și dor de drumeție,
Urcăm spre norii tainici, cu pasul apăsător,
Și zarea-ndepărtată e neagră și pustie
Doar dorul de-nălțime e veșnic ne'ntinat.

Cînd seara iar se lasă și-i liniște deplină
Noi zăbovim o clipă în jurul focului,
Privind un dans sălbatic de flăcări și lumină
În tabăra de corturi, sub poala muntelui.

Cînd soarele răsare și-ncepe-o nouă zi,
Spre crestele cărunte porni-vom împreună,
Vom fi mereu prieteni, nedespărțiți vom fi,
Cînd este greu și-n viață și-n munte și-n furtună.

La cumpănă de drumuri, cînd soarta ne desparte,
Cînd inutil se pare a fi un țel sublim,
Vom încerca prin viață să mergem mai departe,
Cu muntele în suflet în pace să trăim.

M-ții Făgăraș

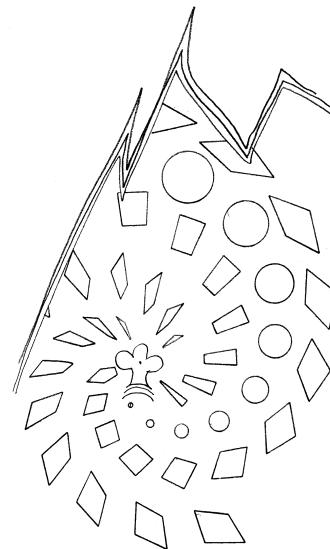
Drum în primăvară

Mugurii de iarbă se întorc în stele
Înotînd în neguri, înotînd în ger,
Vin de sub zăpadă primăveri rebele
Peste-a mea uitare, arcă de mister.

De nevoie plînge faldul de zăpadă,
Carul vechii toamne scîrîie pierdut,
Nu e nici o veste, dar fără tăgadă
Iarna nu e iarnă, e doar gînd trecut.

Căi de drumuri albe se-nveșmîntă-n umbre,
Împăcare tristă vine peste noi,
Se dă clipa zilei, noaptea să ne umble
În pierduta șoaptă, ultimei nevoi.

Vine primăvara-n mugurii de ierbi,
Într-un pas de ducă păsuit de cerbi.

Înfrînt

Mă-nvinge o mirare,
Mă-nalță-o rătăcire,
Mi-e dor de întristare,
Mă bucur cu iubire.

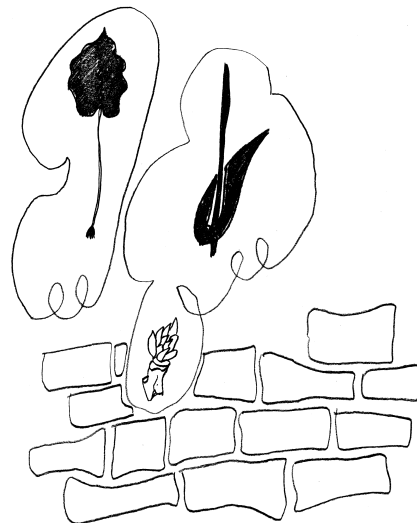
Cad falduri aburinde,
Cad nori de rătăcire,
Un tîrg pe toți ne vinde,
La preț de amăgire.

Bat ploi înmărmurite
Sînt viscole pe urme,
Pe creste-cărunțite
Vin amintiri de turme.

Cad ultimele lacrimi,
Vin primele mîndrii,
Cad norii grei de patimi,
Rămîn doar bucurii.

Mă-nvinge o mirare,
Mă-nalță-o rătăcire,
Mi-e dor de întristare,
Mă bucur cu iubire.

31.12.1985, 23:55

Bob de grâu

Spicul boabelor uscate
Trage focu-n alte sate
Și le lunecă-n tîrziuri
Către clipe și pustiuri.
Și învăluți în stele,
Vrajă a nopților mele,
Caii bobului de grâu,
Trag izvorul în pîrîu.

Aburind, un nimb al lunii,
Mîngîie în vîrf gorunii
Și, cu ochii lor de focuri,
Vraja nopții altor locuri.
Umbra nimbului de soare
Se afundă în izvoare
Și se pierde-n colb de rîu
Netihnitul bob de grâu.

Obosind în raze arse,
Peste cerul ce le sparse,
Trec din noapte în lumină
Nevăzute flori de mină.
Călătoare raze-a nopții
Plîng în scîrîitului porții
Și-n izvor și în pîrîu
Drumul bobului de grâu.

Oltul în Oltenia

Cum ne e străbuna moștenire,
Veacuri de istorii urcă-n munți
Și-n puterea nopții de-mplinire
Se așază peste maluri punți.

Hoardele de pradă își pierd urma,
Apele se spală pe pământ,
Baciul mioritic mână turma
Și în miezul iernii cîntă-n vînt.

Brazi bătrîni de veghe în hotare
Ne rostesc de Mircea cel Bătrîn
Și păgînii fug în depărtare,
Oltu-i din vechimi mereu român.

Clopote de timp se trag în turle
Cozia l-așteaptă pe Mihai,
Vremi îndepărtate fin să urle,
Numai Oltul ne rămîne crai.

Călăuza apei din izvoare
Pașii de țăran ia împrumut
Și-n apus și-n răsărit de soare
Dunărea îi pierde în trecut.

Și cum Oltul pavază ne este
Prin istorie făcînd recurs,
Împlinind și maluri și poveste,
Oltul e român în vad și curs.

Unde sfînt ne este idealul
Și e vulturul pe cer stăpîn,
Oltul ne mîngîie blînd cu valul,
Brav botezător de plai român.

Zbor de iarnă

E prea frumos, afară iar e viscol
Pământul este tras de șapte cai
Și-i iarnă iar, e iarnă iar la Pristol
Și vîntul cîntă hore lungi la nai.

Cu ochii arși mă-ntorc din rătăcire
Și cerul înstelat încerc privi,
Mă simt un rob și cat în amintire
Un drum spre clipa ce se va ivi.

Trosnesc în foc stejarii de-altădată
Și stelele din miezul lor țișnesc,
Afară-i frig și noaptea e bogată
De apele ce-n geruri se iubesc.

De-atîtea toate luna se ascunde
Și ochi de foc din ceruri mă privesc,
Prin ochii mei în suflet vor pătrunde
Și-mi vor grăi, demonic, ingeresc.

Mă văd ascuns în ultima privire
Ademenind mereu un ultim pas,
Și renegat de nopți de rătăcire
Pornesc mereu de unde am rămas.

Mi-e frică mie și privesc spre lemne,
Îmi dau tîrcoale-n suflet rădăcini,
Pe pieptul meu răsar în taină semne
Precum o floare într-un cîmp de spini.

Mă doare cerul spintecat de viscol,
Mă doare apa Dunării la mal,
Ce iarnă iar, ce iarnă iar la Pristol,
Mi-e dor de-o șa și-mi este dor de-un cal.

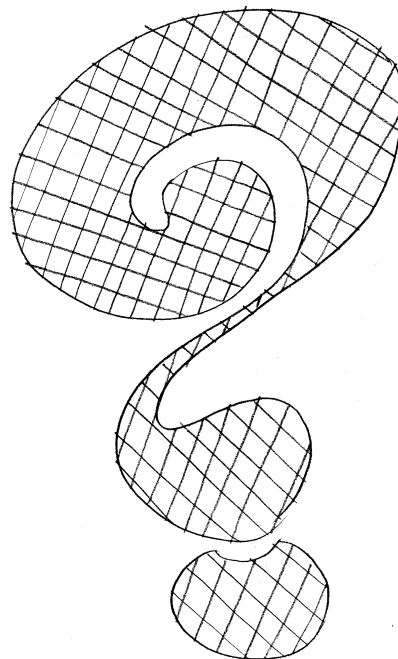
Mă simt în prag corabia măreață
Mă simt epava ce salvează vieți,
Cîntă cocoși. E poate dimineață
Sau doar gîndesc și ei la dimineți.

Eu cat acum spre albe calendare
În care toate sînt de neclintit,
Doar focuri reci ce ard în depărtare
Mi-au fost în suflet piîne și cuțit.

S-au răsculat domnii stăpînitore
Cei înjunghiați m-au pus să fiu mai sus,
Mi-au dat în dar lumini înălțătoare
Și-un jurămînt cu ce-au avut de spus.

La mreața sobei caut către mare
Și caut malul îmbrăcat de val,
Ce dor îmi este-acum de depărtare
Aș vrea o șa, aș vrea un drac de cal.

Mă doare bradul mîngîiat de viscol,
Mă doare gîndul munților străbuni,
Și-i iarnă iar, e iarnă iar la Pristol
Și-n dimineață viscolesc genuni.

Întrebare

Cine poate să-țelegă
Viața unui om stingher
Și-n mister cu el să meargă
Să dezlege-acest mister?

Iar când tainele lui sfinte
Plîng și rîd fără nevoie,
Cinic dor de-al său părinte
Sieși să nu aibă voie?

Asta astăzi fiind porunca,
Parcă-i plînge-un dor de mamă,
Firea tragică-i fiind munca,
Răbufnirea dor se cheamă?

Iar apoi cătînd stindarde
Și dînd foc la amintire,
Candela nefirii arde
Chiar și viața-i rătăcire?

Printre zboruri și cuvinte
Cine poate să-nțeleagă
Numai drumul înainte,
Ființa veșnică pribeagă?

Cine poate să-nțeleagă
Viața unui om stingher
Și-n mister cu el să meargă
Să dezlege un mister?

[Cine poate să-nțeleagă
Îl dezleagă de mister!]

Noi fără noi

Într-o lume fără nume,
Peste noi, fără de noi,
Se înalță-o altă lume
Fără griji, fără nevoi.
Dacă unul minus unu
Veșnic vor rămîne doi,
Încă mai cîntăm cu tunul
Sărbătorile din noi.

Clipele, mai repezite,
Se retrag fără voință,
Piscurile-nzăpezite
Zac de-aceeași suferință.
În teroare și iubire
Peste-o lume trepidantă
Pacea lumii-n amintire
E credința enervantă.

Univers peste neființă,
Mi-e credința umbră veche,
Umbră veche sub credință,
În desfrîu fără pereche.
Lumea peste pulsul firii
Mai pulsează adormirea,
Din analele iubirii
Culegînd neîmplinirea.

Noaptea am făcut-o cioburi
Ca ulciorul dus la apă
Și prin timp de pus-am poduri,
Sapă groapa, frate, sapă.
Sapă-n apă pîn' la sînge
Să ascuți pustie șoapta,
Noaptea lîngă noi se strînge
Și ne ferește fapta.

1984

Drumul stelelor

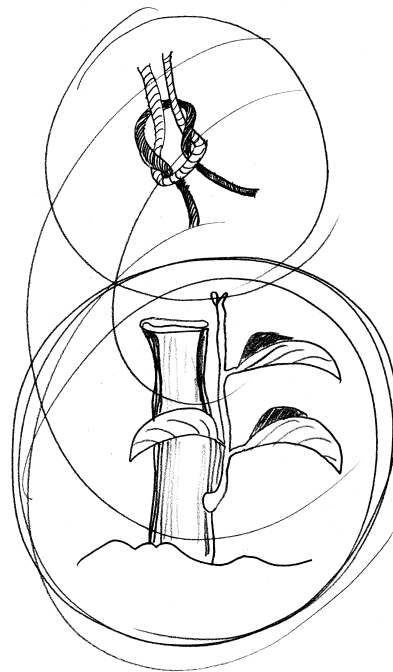
Cohorte stelară
Trec în depărtare

Și trec încet, încet
Pe urme de regret.

Revin pe totdeauna
Înmiresmînd furtună
Și caută spre lună.

Și dacă dau de soare,
Se strîng în zori de zare.

Și trec și se tot trec
Și Orionu-i sec.

Reale primăveri

Abisul vieții grabnic mă-nconjoară,
Binețe-mi dau stăpînii de poveri,
Abia mai știu de gîndul stă să moară,
Ori de plec eu în prag de primăveri.

Cărări stinghere valului dau pace
Și cheamă focul mîngîindu-l blînd,
Eu vin din pragul caselor sărace
Și plec în largul falnicului gînd.

Cobai de marmă înstelat de grijă,
Podar pe calea unde toate plec,
Din steaua mea se rupe cîte-o schijă
În susurat izvor de plîns sec.

Mireasmă de scînteii îmbujorate,
Călări pe soare umbre mari se duc,
Mai sînt iubiri, încă mai sînt păcate
De-n moarte plec, spre viață o apuc.

Și tot mereu pe cale-s primăveri
Binețe-mi dau stăpînii de poveri.

Ești frumoasă...

Ești frumoasă și o stii prea bine,
N-are rost să ți-o mai spun și eu.
Gândul mi-e prădalnic, nu-l pot ține
Și rămân să te aștept mereu.

Îmi e greu să mă găsesc în noapte
Și să știu că nu mai am nici rost
Iar când viile sunt toate coapte
Îmi găsesc în cramă adăpost.

N-am să beau din vinuri învechite,
Am venit aici să plâng tăcut,
Mă-ntinez cu zile pribegite
Ca să nu mă vezi nicidecum căzut!

Ești frumoasă și te-aș vrea cu mine,
Dar ne copleșesc cărări în munți
Și mereu mă-ntorc în vis cu tine
Și mai pun, prin deznădejde, punți.

Voi avea cândva parte de visuri
Copleșit de pașii merși pe jos
Și trecând mereu peste abisuri
Te voi priveghea să dormi frumos.

Îmi vei fi mereu dorința vieții
Și te voi găsi mereu în zori
Chiar dacă las pradă dimineții
A privirii tainice ninsori.

Ești frumoasă întru tot și toate,
N-are rost să spun cât te voiesc,
Mă gândesc că totuși se mai poate
Să te am mereu să te iubesc!

29.09.06

Plecare firească

Deasupra noastră cerul înnoptează,
Mă mai veghezi cu-n crez îndepărtat,
Sub mîna caldă fruntea se brăzdează
Și cerul, iar, de tine-i luminat

Și mă întrebi ce gînduri rătăcesc
Și te iubesc! O, nu, nu te iubesc!

În plină noapte cerul se-nfierbîntă
Și se îneacă în izvoare seci,
Sub noi e cerul care nu cuvîntă
Și pleacă iar o taină. Și tu pleci!

Nu te opresc, e drumul tău firesc,
Și te iubesc! O, nu, nu te iubesc!

Te voi petrece spre întreaga zare,
Spre necuprinse negrele poteci,
În vorba ta e-un dor de depărtare
Și pleacă de acum, de știi că pleci.

De ce mă-ntrebi pe unde rătăcesc,
Doar te iubesc? Dar nu te mai iubesc!

Priveai amurgul serilor de vară,
De-abia venisei cînd puteai să pleci,
Azi vrei să pleci. Hai, pleacă astă seară,
Strivind înrourarea pe poteci.

Așa e drept, așa e și firesc
Și te iubesc cum nu te mai iubesc!

Tu ce în gînd porți cerul spintecat
Mai faci un pas, mai fac și eu un pas
Cum ai plecat! Să-mi spui de ce-ai plecat?
Să fi rămas! De ce să fi rămas?

Să nu mă-ntrebi ce îmi mai e firesc,
Căci te iubesc, dar, nu, nu te iubesc!

Lasă-mă stăpîne

Hai și mă redă eternității,
Lasă-mă, stăpîne, cu-al meu vis,
Smulge-mă orgiei izbucnite,
Nu-s decît istovitor abis.

Lasă-mă în bestia de viață,
Nu-mi culege boabele de gînd,
Stinge-le în praful de pe drumuri
Regăsite-n șoapta mea plîngînd.

Mugurii de seară se vor stinge,
Clipele de foc mă vor răni,
Nu-mi mai smulge ultimile patimi,
Lasă-mi bucuria de-a mă ști.

Ah, stăpîne, muritori cu toții
Se vor stinge lîngă gîndul meu,
Vor aprinde stele și luceferi
De va fi ușor acum ce-i greu.

Ne întoarcem ca din iadul clipei,
Ne plecăm să nu ne mai vedem,
Vom purta pe umeri ne'mplinirea,
Altceva nu-i drept să mai avem.

Voi pieri și eu și tu, stăpîne,
Nu vom fi, în timp, deloc mai mult,
Eu voi fi un dor de azi și mîine,
Tu vei fi același gînd trecut.

Nu stăpîne, clipa nu ne trece,
Clipa nu se-ntoarce, nicăieri,
Drumul nostru urlă plin de focuri
Și-i destul. Atît mai ai: să sperî.

Drumul canalelor

Canale triste curg spre abatoare
În cele drumuri ultime mereu,
Pe câmpuri albe-i purpură în soare
Și parcă peste ele-i trupul meu.

Și parcă-n inimi țipătul se strînge,
Se zvîrcolește-n murmure amar
Și nici nu rîde, nici nu poate plînge,
Încins de un cuțit fără habar.

Iar umbre ale crucilor din frunze
Dau foc la aburii spre cer suind
Și-n calea epopeelor pătrunse
Așează cerul nopților fugind.

Și-n drumul lor nici nu se mai adună
În drumul către rai ori către iad
Ci cată către frunzele-n furtună
Fără să simtă că-n adîncuri cad.

Și sînt lumina rădăcinii nopții
Și sînt sărutul pariei dintii,
Un leagăn sînt și, ca un cui al porții,
Botezător de creștet și călcii.

Prohod de valuri trece peste de gheață
Pe vadul urmelor, nemișcător,
Mai țipă-n cer și se sfîrșește-o viață
Și curg canale trist spre abator.

Ascundere în infinit

Vorba mea prelungă se sfîrșește-n șoapte,
Infinitu-mi pare o eternă noapte,
Iscodiri de veghe vin să ne purceadă,
Cerbi și capre negre, vin să ne mai vadă,

Roua mă-nfrățește lungilor poteci,
Ochii tăi sînt tandri, ochii tăi sînt reci,
Văd un drum în lacrimi, drum văd în priviri,
Lîngă mine-s ceruri ca în izbîndiri.

Îmi faci semn cu șoapta, eu pe nicăieri,
Ceri cu mîna-n mînă pașii efemeri.
Nu vreau infinitul cu farmecul său,
Eu te vreau pe tine, vreau numele tău.

Roua îmi petrece drumul către creste,
Trec prin nori de seară, norii îmi dau veste,
Călător cu gîndul, călător în fapte,
Infinitu-mi pare o eternă noapte.

Flori de primăvară mi se-aștern pe gînd,
Inimi se-mpreună către cer mergînd.
Ispitit de rînduri, ispitit de vînt
Plec o vorbă-n ceruri și-una în pămînt.

Un stindard de veghe tu pui în priviri,
Lîngă mine-s ceruri ca în izbîndiri,
Nu vreau infinitul cu farmecul său,
Eu te vreau pe tine, vreau numele tău.

Sonet feroviar

Am să te-aștept în fiecare gară
Dacă prin gând ți-o trece să și urci
Am să te-aștept în fiecare seară
La un semnal pe care-l tot încurci.

Am să te-aștept plângînd pe căi ferate
Cu ochii înroșiți să-ți fiu semnal
Și doar cu amintirile uitate
Sa mă-mpreun ca și un val cu-n mal.

Plutești pe-o mare tainică-n urgie
Cu tot ce-a fost fiind adevărat
Și o furtună iarăși mă îmbie
Dar unde este gara de-altădat?

Și tot mereu rămîn în așteptare
În orice tren de ai să și cobori
Trecutul, de-am să-l știu, e o eroare
Ca albul mat al primelor ninsori.

Albit de neguri, rele și povară
Cu tot ce s-a-ntîmplat, te voi iubi
Și-am să te-aștept în fiecare gară
Am să te-aștept mereu strivit de zi.

Cu inima bătînd în ritmul roții
Urmez un drum pe care l-am urmat,
Și cum și noaptea mi-au furat-o hoții
Eu caut gara-n care ai urcat.

Și iar m-apasă ultima privire
Din toate cite-am vrut de neuitat,
A fost frumos, uitata mea iubire,
Dar astăzi doar un tren e-adevărat.

Te-aștept să urci în orișicare gară,
Te-aștept în orice tren cînd să cobori,
Albit de neguri, stele duc povară
Și-or să m-apese dimineți în zori.

Am să te-aștept din zi în miezul nopții
În orice tren și în oricare gară
Cu inima bătînd în ritmul roții
Eu te aștept în fiecare seară.

Romanța pentru dreptul lumii

Se întunecă și apa,
A nevoie bate vîntul
Are gust de armă sapa
Nu mai are scop cuvîntul.
Nu sînt drepturi să ne-asculte
Printre lacrimi ce șiroaie
Numai armele-s mai multe
Ca o aripă de ploaie.

În zadar cer unii viață
Ei sînt condamnați la moarte
De-o sentință mai măreață
Decît cele șapte arte.
Peste mări și continente
Tot există grea robie
Pusă-n taină ca accente
Peste tot ce o să fie.

Cer copii drept la leagăn,
Mor soldații în tranșee
Semănînd pe cîmpul reavăn
Pacea lumii ca idee.
Hai să facem tot ce alții
O iau drept o vorbă goală
Să se-nalțe condamnații
Peste legi și peste boală.

Nu mai sunt pe lume drepturi,
De la post la post e-un rond,
Și-s mereu aceleași certuri
Și război pe mapamond.
Cei ce plîng că au de toate,
Nu se-ntreabă, nici nu vor,
Că o lume abia-și scoate
Sărăcia pe ogor.

Reșița

Hai, frați români

Hai, fraților, luati-vă arme,
Aduceți destinul în țară,
Dacă trecutul adoarme
Degreaba mai e primăvară.
Chemați-vă pruncii degrabă
Și tainic priviți-vă-n focuri,
Și între odihnă și treabă
Refaceți a vremilor locuri.

Cu lacrimi la marginea țării
Întindeți o horă străbună
Purtați-vă-n voia chemării
Cu sfântă-ne limba română.
Întoarceți și vechile timpuri
Strângându-vă fii în brațe,
Zac gloriei sub vînt și nisipuri,
Orgiile stau să ne-nhațe.

E taina luminii pătrunsă,
Înfipt e cuțitul la sînge,
Mereu în seifuri ascunsă
Istoria țării ne plînge.
Pămîntul e plin de mistere,
Pămîntul e chiar viața noastră,
Avem doar această avere,
Să n-o aruncăm pe fereastră.

Luați-vă fraților arme,
Și astfel priviți către lume,
Trecutul nu poate, nu doarme
Cît țara aceasta-i renume.
De sufletul, poate, adoarme,
Degeaba proces de conștiință
Hai, fraților, luați-vă arme,
Ne-ndeamnă româna ființă.

Șoaptă zbuciumată

Gîndul tău păstrează
Noaptea din adîncuri
Și mereu veghează
Ale nopții cînturi.
Fericind anume
Noaptele pierdute
Plînge astă lume
Zări necunoscute.

Bătălii de stele,
Noaptea cată noapte,
Ochii, printre ele,
Ale tale șoapte.
Noaptea blestemată
E un gînd sihastru,
Zboară și te-arată
Cerului albastru.

Clipă de-amnezie
Gînd de primăvară,
Scrie, scrie, scrie
Ce mi-ai spus aseară.
Lasă-te purtată
Peste toate-a mele,
Șoapta zbuciumată
Urcă înspre stele.

Te zăresc mîndrie
Pe trecut funebru
Nimeni nu mă știe
Sufletul mi-e negru.
Tot apoi, cu toate
Încă noaptea cheamă,
Tot ce nu se poate
Se retrage-n teamă.

Focul, probabil

Probalitatea-i o măsură
De mai știi cuvintele să rogi
Dar, ceea ce spui tu, astăzi fură
Bietele destine de milogi.
Furi postum din faptele trecute
Și apoi nu știi ce ai de spus
Și tot spui și vrute și nevrute,
Răstignind și ochii lui Iisus.
Invincibil totuși te ridică,
În destin nu ai decât minciună,
Teamă nu îmi e și nu mi-e frică,
Nici n-am fost vreodată împreună.

Ai crezut, dar n-ai privit spre stele,
Gîndul a crezut ceea ce vrei,
Abia astăzi tu mă vezi prin ele
Însă tot nu ai vreun temei.
Neavînd altceva a socoate
Din sintagma vechilor frînturi,
Mă lovești tăios și pe la spate,
Punînd viața printre picături.
Drept destin ți-ai luat învîlmășala
Și o soartă vis de răzbunare,
Însă și un scrum aprinde pala
Cînd scînteia unui fapt răsare.

Iar ca o măsură preventivă,
Nici n-ai vrut din umbră să vorbești,
Ți-ai luat pedeapsă prezumtivă
Adevărul care ți-l trăiești.
Te-ai tîrît să mai găsești o rană
Ca să pui un fier încins pe ea,
N-ai simțit condiția umană
Care nici învinsă nu te vrea.
Astăzi dacă tot mai ai cuvinte
Ți le schimbă aspru și tenace
Și privește drumul înainte
Și-ai să vezi că nu te poți întoarce.

Și mâine încă-o zi

Și mâine încă-o zi va fi să vină
Și număra-voi vieții încă-o zi,
Speranță de izbîndă și lumină
Din ziua ce-n trecut va izbucni.
Iar dacă valul moare, încă unul
Prin lume va veni să-i fie-n loc,
Ca primul val să fie pururi drumul
Acelui val ce se va stinge-n foc.

Și pe deasupra nopților mai umblă
Înalt de frumuseți și dimineți
Chiar moartea veșniciei e o umbră
Și-un dubios exil al altor vieți.
Din clipele ce timpuri au trecut
Aceleași clipe eu le regăsesc,
Și între întîmplări nepetrecute
Etern, de voi muri, eu dăinuiesc.

Adaug la o zi care va trece
O zi ce după sine va veni,
Iar dacă și izvoarele-or să sece
Alte izvoare ape-or primeni.
Iar dacă eu voi pieri fără urmă,
O urmă va veni pe urma mea
Și toată amintirea mea o scurmă
Lumina care-n veci rămîne stea.

Licurici de strajă

În ochii mei stau licurici de strajă
Și-și povestesc de iernile de foc,
Un foc m-adoarme în tîrzia-i vrajă
Și-n trecere și timpul e un joc.

Miraje sfinte-mi zugrăvesc obrazul
Și tîmplele iau foc de-atîta nins,
Mă vede prin ferestre și pervazul
De care m-am temut în necuprins.

A opta artă-i furtul de destine,
Împerecheate-n alburi de voal,
Și-n sobă arde tot ce aparține
Acestui rest total, imparțial.

O stea e-un amanet de amănunte
În necuprinderea de os și lut,
Doar jocuri, nefiresc, iubesc un munte
Pe care-l văd așa cum au trecut.

Corăbii albe trec pe cerul nopții
Deasupra de stindardele de fum,
Neamănuntele iubesc proporții
Și-un vraf de praf înseamnă scrum și drum.

În Carul Mare umbra e o vrajă,
Și toate către cer se pribegesc,
În ochii mei stau licurici de strajă
Că obidit, în taină, te iubesc.

Evadînd

Și evadînd, pe zidul închisorii
Ne binecuvîntează zori de zi,
Și-n trecerea firească, iar, cocorii
Ne cheamă către taina ce va fi.

Ne dau onorul temnițele ude
Și se gîndesc la pașii noștri reci
Și-n fiecare umbră ne aude
Albastrul plîns de rouă pe poteci.

Ne duc în spate drumuri de izbîndă
Și cale ne clădesc păduri de brad
Doar lacătu-nchisorii vrea să-mi vîndă
Istoria de cum era să cad.

Ne dau binețe șaptele din valuri
Și porturi ale stelelor ne vor,
Pășind încet, ne mai iubim pe maluri
Înlănțuiți de evadări de dor.

Evadînd ne cheamă pragul nopții
Să-i punem pașii noștrii căpătii,
Și să-i clădim tărîmul ce-l vor sorții
De la pornirea lumilor dintii.

Pierzînd în noapte noaptea nepătrunsă
Ne oglindim privirile în zori,
În dimineața ce-i în noi ascunsă
Ascundem șapta primei sărbători.

Dar, evadînd, un duh de primăvară
Ne pune-n ochi mari sceptre de destin
Și norii-ndepărtarea ne-o măsoară,
Avizi de ploaie spală cer senin.

De vremea lor ne povestesc tîrziuri
Cum rățăceam pustii înspre pustiuri.

Picătura de suflet

Nici n-am știut că veacul e pe moarte,
Că timpul suferă de insomnii,
Că peste timpuri mai apasă soarte,
Că încă mai trăim copilării.

Acum când sîngele nici nu mai curge
Și-am adormit sub poale de ghețar
Din mine-o picătură se mai scurge
În veacul meu de vifor solitar.

Cînd toamna sîngeră a nemurire
Eu toate mi le dau ca împrumut
Și mă găsesc un tot în amintire,
Pornesc mereu, din nou, de la-nceput.

Și s-a mai stins un veac, s-a stins o eră,
În lacrima ce vreau să o ridic,
Doar gîndul meu o lume tot mai speră
Să zică ea ce eu vroiam să zic.

Eu nu mai am nici umbră și nici nume
Trecutul mi-e-n eternele iubiri,
Din lacrimă și cer, ca un prenume,
Am început să cred în amintiri.

Nici n-am știut, deși știam de toate,
Sînt azi bolnav de-o boală ce n-o am,
Dar dacă-n lume gîndul nu mai poate
Eu nu mai sînt nici cel care eram.

Nici n-am știut că veacul va muri
Că timpul nu mai doarme mai deloc,
Și între toate se vor prăpădi
Trecutul și prezentul, la un loc.

Despărțire-nseninată

Ne despărțim sub soarele de vară,
Împleticiți în faptă și tristeți
Și triști, pierzînd cea mai de preț povară,
Vom sta la pîndă, pașnici, hrăpăreți.

Sărută-mă, nu te uita la mine,
Nu te uita în ochii plini de fum,
De-acum în iarna serilor senine
M-or nărui poveri uitate-n drum.

Și nici nu voi privi cum te voi pierde
În furnicarul defilînd pe drum
Dar cînd mă voi întoarce, te voi vede
Furtună care stinge nori de fum.

De-atunci voi vrea să privesc într-una
Încetul tainelor secret meschin
Înspre înaltu-n care plouă luna
Cu zîmbet dulce, palidu-i venin.

Voi vrea să plec spre zilele atlante
Și-n voia lor în taină să trăiesc
Să-mi spintec viața ultimelor pante,
Venind, mereu, să-ți spun că te iubesc.

Iar cînd va fi să-ți fie nunta sfîntă
Mai amintește-ți zborul meu trecut
Și gîndul meu ce vorba o împlintă
Și anii-n care tu l-ai cunoscut.

Și lăutarilor să spui să cînte
Un trist îndemn ce tu-l împerechezi
Și numai către mine să avînte
Vînturi. Vînturi pline de zăpezi.

Numai apoi să cînte din vioară
Din scripca lor un cîntec minunat,
Și pentru un mereu odinioară
Un veșnic altădată și-altădat.

Așa fiind, să te retragi senină
În locul ce-ai să-l știi îndepărtat,
Să te privesc prin raza de lumină
Veghind un adevăr adevărat.

Prin fulger și prin trăsnet, între stele,
Îți voi cînta plînsuarea ce va fi
Și lacrimi cîntul va voi să spele
O pravilă pe care-o voi iubi.

În marile instanțe, fără-a-mi spune,
Închide ochii, haide, și te du,
Cînd vom privi castele de ruine
Doar lacrimilor mele spune nu.

De-ai să mă vezi, de-ai să mă întâlnești
Să nu îmi spui nimic, nimic, nimic,
Mai bine să te treci, să ocolești
Păcatul grîului ce dă în spic.

De ce îngîni șuvoaiele de lacrimi
În ochii negri, puri și răvășiți?
În nume îți sădești un cer de patimi
Și eu promit mereu ce tu promiți.

Știi din iarnă vara ce-o să fie,
Că vom trăi doar mai de neuitat
Dar vorba ce ți-am pus-o temelie,
Tu ai crezut că-i gîndul revoltat.

Pînă va fi să fie nunta sacră
Primește ultimul buchet de flori
Din piatră seacă seacă apa-n piatră
În curcubeul ultimei culori.

Ne vom uita, încetul cu încetul
Așa cum dați uitării sîntem toți
Și va rămîne-n urmă alfabetul
Ce-a unduit cărarea către porți.

Eu, tuturor

Frunză verde de suspin
Ochii mei plîng în venin,
Mă ridic și mă cobor
Ca o taină de omor,
Printr-o lacrimă pribeagă
Pașii nu mai vor să meargă,
Ca un abisal decor:
Ochii mei și-ai tuturor.

Rază-a nopții fără sorți,
Mă îndeamnă-a lumii porți,
Aplecat pe-un soare-n jug,
Tot mă doare acest rug.
Printr-un zbor de unduire
Raza lunii-i amintire,
Ca în neînfricatul zbor:
Pașii mei și-ai tuturor.

Rază-a noții de april
Ochii mei sînt în exil
Și se-nchină în destin
Lacrimilor de venin.
Mă închin la raza nopții
Peste lumea în proporții,
Rază-a iernilor de frig
Plin de lacrimi tac și strig,

Ca-ntr-un abisal decor:
Pașii mei și-ai tuturor.

Epilog

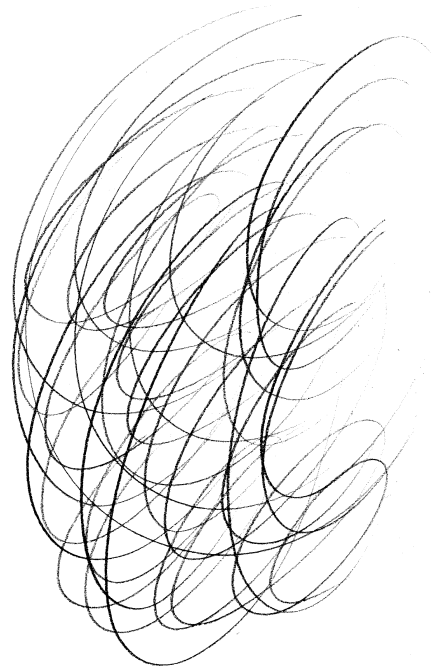
Dar tu ce mai credeai că o să fie
Acel ceva ce-a fost adevărat?
Am rătăcit. O scurtă nebunie,
Dar nu-s bolnav, cum nu m-am vindecat.

N-a fost decît atît: un pas sălbatic
Pe care orice om l-ar fi făcut,
Dar toate prin sfîrșitul lor apatic
Mă fac să cred că nu te-am cunoscut.

A fost aproape tot ce nu se poate
Și chiar cu ochii-nchiși eu pot să spun,
Apoi le-am adunat încet pe toate
În negre picături de pas nebun.

A fost ce nici nu a mai fost vreodată,
Astfel că nici nu pot a dispera,
Un strop de veșnicie zbuciumată-
Iubirea mea, apoi et caetera.

Dar tu, ce mai credeai că o să fie
Acel trecut supus de altceva?
A fost adevărată nebunie
Azi doar un idiot et caetera!

Acum nimic

Acum nimic nu mai rezistă
Și vânturi bat din nord și sud,
Nici gândul meu nu mai există
Și-n negre umbre te aud.

Acum nimic nu se sfârșește
Și ploi se-abat din sud și vest,
Nici gândul nu mai dăinuiește
La schimb nimic nu e, ca rest.

Acum nimic nu mai răsare,
Furtuni se-abat din vest și nord,
Iar dacă ceva mă mai doare
Am inima un lung fiord.

Acum nimic. Eu sînt trecutul
Și gândul mi-l abat spre vis,
Rămîn mereu necunoscutul
Stingher pe-o umbră de abis.

Dor de foc

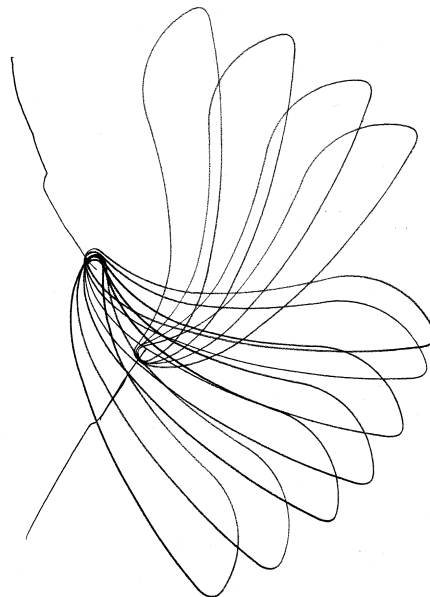
Cărările umbrite de omăt
Se scurg în pași către pământ și cer
Și vin în vale apele-ndărăt
Sub arsele pridvoare plinse-n ger.

Pe urmele de prăzi și vînători
Trec încet desişuri uşurate
Se regăsesc în pași de trecători
Și-ntr-o taină, din trecut, uitate.

Călători ai cerului de noapte
Lasă-n țipăt de acvilă visul
Și-ți cuprind înveninate șoapte
Ce-și deschid ne'ntirziat abisul.

Țipătoare, clipele de seară,
Plîng vrăjite de un mugur veșnic,
Vine timpul muntelui să ceară
Taina unui foc aprins, vremelnic.

Și cum stins, un foc nu poți aprinde,
Ai doar focul ce te mai cuprinde.

Privirea ta

Mereu treceam pe sub privirea ta,
Erai atît de sus
nu mă vedeai,
Şi astăzi tot mai trec,
nu pot uita
Cum tainic gîndul meu mi-l zbugiumai.

Şi trec şi azi
privindu-te furiş,
Culori de bronzuri, pale de argint,
Învăluî în priviri
doar ascunziş
Şi nu sînt eu acela care mint.

Azi gîndul bate drumul de-altădat,
Şi cale-mi e eternă,
cum o ştii,
Privirea ta
e cer înourat
Dar totul e trecut şi tu-ntîrzii.

În vis ades pe drumul desfundat
Îţi caut doar privirea ce-o vedeam
Dar visele
se zbat doar în păcat
Şi nu mai am
norocul să te am.

Şi din privirea ta, ce o aveai,
Nimic nu porţi
şi doar nimicu-l ştii,
Erai un rai
şi-apoi un iad erai
Dar vino-ncet
oricum ai să-ntîrzii.

Ning fără zăpadă

Cum ninsoarea umblă
peste-un ochi de stele,
Umbra cade-n geruri
veșniciei să spele.
Zboruri de departe
cad încet și-asudă
Și se-mbrac în noapte,
steaua cere trudă.

Vijelii supuse
mi se sfarmă-n palmă,
Numai unda mării
nu-i, ca mine, calmă.
Cată amintirea,
cată păsuire,
Peste toate-i iarnă,
vară-n amintire.

Lacrima învinsă
nici nu cade-n ceruri,
E de vis brăzdată,
arde gînd în geruri.
Cade în pămînduri,
mreaja vieții, pradă,
Amintiri supreme
Ning fără zăpadă.

Nervi de toamnă

La dracului! Ce toamnă arșă-n sînge
Ce-nfige sînge și cuțit în os
Și cerul care plînge, plînge, plînge
Cu tot al meu de-a pururea prisos.

Și frunzele-n arpegiile nopții
Vibrează-n corzi finalele acorduri
Și lacrima în zumzetele morții
Așterne noi emoții peste porturi.

E toamnă sîngerîndă pe cîmpie
E toamnă înălbită-n munte sus
Și dedesupt e omul ce se știe
Cu mîinile pe crucea lui Iisus.

Și vîntul care saltă iarăși valul
Deasupra mării prinse în furtuni
Și zbuciumă cu pas de maluri malul
Adulmecat în cer de semiluni.

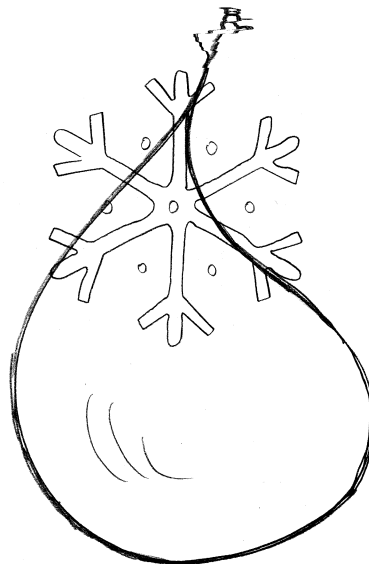
La dracului cu ochiul ei de gîde
Ce sus ridică barda și-o coboară
Și cerul care rîde, rîde, rîde
De tot ce-a fost, de iarnă și de vară.

E toamnă înnegrită și pe ape,
E toamnă și pe stelele ce cad
Și dedesupt e omul mai aproape
De cel dintîi și cel din urmă vad.

Am

Am un eu și o mîndrie
Am și gînduri perspicace
Însă-a mea copilărie
Are amintiri sărace.
Bate bruma peste toate
Amintirile se șterg
Astfel nici că se mai poate
Cîndva înapoi să merg.

Am în gînd sălbăticie,
Am și-un dor ce mă răpune
Însă-a mea copilărie
Nu mai are ce îmi spune.
Bate, bate, bate vîntul
Nici un gînd nu pot avea,
Pe cît lumea și pămîntul
Voi avea credința mea.

Noapți de iarnă

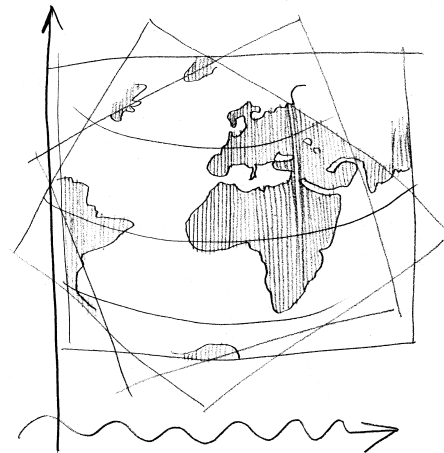
Ca din ochiul rătăcit de soare,
Dintr-un spic de gheață cată luna,
Apa susurîndă în izvoare,
Munții ce-i îmbracă, iar, furtuna.

Brazii încărcăți de viscolire
Își apleacă cetina plîngîndă,
Ocrotind a iernilor iubire
Și odihna lupilor la pîndă.

Vîntul aspru șuieră prin stele
Sfîșiat de-un urlet de aproape,
Aripi mari de ceață vin să spele
Lacrima de cer în colb de ape.

Cerbi și ciute, umbre mari de iarnă,
Trec cu pas sfios în legănare
Și ne vin luceferi să aștearnă
Pe un vîrf de munte o-ntîmplare.

Oblojit de frig un vad trosnește
Împărțindu-și harfa sa de gheață
Și pe roata morii se oprește
Mîngîiat de lună ori de ceață.

Tangaj

Ca un sinistru, încarnat, orgoliu
Viața mea de negru și de doliu,
Plutește pe deasupra mea și-a ta.

Viața mea pe coarde de legendă
Primește, pînă gîndul se suspendă,
Firavul chip de-a fi și-a exista.

Și din tangajul marilor distanțe,
La judecata marilor instanțe
Te iau alături de trăirea mea.

Fiind cu toată firea mea alături,
De la nimic nemaiputînd da-n lături,
Vei străluci a foc în viața-mi grea.

Iar dacă peste timp și peste vreme
Se vor ivi miraje să te cheme,
Ai toată libertatea să le ai.

Dar dacă ființa mea va fi străină
De toată-ntruchiparea ta senină
Să-mi spui, tot ce mai vrei, prin grai.

Nimicul fiind aici dintotdeauna,
Pe amîndoi ne-o birui furtuna,
Fiind mereu doar o urmare-n timp.

Să ne iubim pe țărmure de ape
Și-astfel să fim mereu tot mai aproape,
Îmbrățișați pe valuri de nisip.

Drumul

Ceasul drumului se bate
În secunda mea ștrengară
Și pornește mai departe
Înăuntru și afară.

Și cu traista-n băț de gânduri
Plec și eu la drum cu dînsul
În afară sînt doar vînturi,
Înlăuntru e doar plînsul.

Peste nici un ceas de vreme,
Un moșneag ce-i dau binețe
Îmi răspunde despre semne
Privind crestele semețe.

Și vorbind de dimineață
Urcă șoapta și-o coboară
Povestind, încet, de viață
Și de zboruri ce-l purtară.

-“Iar de pui picioru-n apă
Cată piatra ce trosnește
Și cu ea în apă sapă
Și-ai să vezi că putrezește.

Și-apoi caută-n lumină
Întunericul uitării,
Să-ți bați ziua de-i senină
Ca pe-un prag al întrebării.

Caută urcînd spre stele
Steaua care te veghează
Și coboară printre ele
Despărțit fiind de-o rază.

Dar cu ochii priveghează
Tot ce ai și-n sus și-n vale
Despărțite-s de o rază,
De-un hotar și de o cale.

Numai urma de e-n ceață
Ia-o-ncet, s-ajungi în grabă,
Pune pas cu pas pe viață
Ca să vezi că ai și treabă.

Dar, la drum. Așa drumețe,
Caută colindul firii
Să-nțelegi că-ți dau binețe
Și furtunile iubirii.

Și o ia din rădăcină,
Dinspre cer înspre pământuri,
De cobori, nu vezi lumină,
Sus bat nori de ploaie-n vânturi.

Dar aruncă-te-n durere
Ca s-ajungi să plîngi cu soare,
Să-nțelegi că prin putere
Infinit de pas te doare.

Hai, la drum, aceasta-i calea
Hai să urci, destul cu plînsul
Nu căta îndepărtarea
Șoapta nopți-i necuprinsul.

Pasul ce îl faci cu pasul
Te departe și aduce
Peste ce-a porni urmașul
Să ajungă în răsruce.

De pornești ajungi pe cale,
De pornești ți-asumi și riscuri,
Urci în gînduri, urci în vale
Înspre munte vezi doar piscuri.

Lasă calea presărată
Cu victoriile vieții
Și le-adună doar o dată
La amiaza dimineții.

Iar apoi din nou le-nșiră,
Dă-le toate, tuturor
Ca prin ele cîți porniră
Să-ți privească aurora.

Dacă nu, privește dealul
Și pornește-ncet pe vale
Pînă unde ține malul
Și oprește-te din cale.”

La fel de firesc

Tăcerea e botezul întâmplării
Din lacrima topazului menit
Și chiar menirea tristă a chemării
La porțile ce-ai bate osîndit.

Și cați, firesc, durerii nesfîrșite
Un leac spre care știi că ai pornit,
Să-l dăruiești apoi în zori ivite
Oricărui suflet rob și obidit.

Nici noaptea nu-i un drum la întâmplare
Din ochii tragic conjurați de zei
Și e botezul scris de fiecare
Pe palma înjunghiată de temei.

Și cați cu inima din întâmplare
Paharul cu otrava ce ți-o bei
Și măsluiești întreaga depărtare
Ca și dresorul sfișiat de lei.

Întregul drum e presărat de vînturi
Cu spada și cu scutul învrăjbit,
Năluci de umbre-ncărunțesc pămînturi
A nu te-ntoarce chiar de n-ai pornit.

Și pajura ce rătăcește-n vînturi,
Îngenuncheată parcă de zenit,
Se leagănă-n privirea ce ți-o vînturi
Spre infinitul ce te-a izgonit.

Întrebătoare vin furtuni mereu,
E drept, furtuna e cuvîntul meu,

Și mă întreb mereu și tot mereu:
Cine sînt și care-i drumul meu?

O umbră-a celui ce a fost mereu.
Și plec la drum doar eu și gîndul meu.

Cîntec în prag de iarnă

Ninge astă seară, ninge fantomatic,
Unduiri de stele, poli de univers,
Cade-n crucea lumii răcnetul sălbatic,
E-al plînsorii triste într-un pașnic mers.

Cînd se vor întoarce, ca un vis, cocorii,
Într-o toamnă arsă de un vînt stingher,
Răsări-vor stele și veni-vor norii
Peste-ntîie falduri arse de mister.

Șoapte dinspre toamna ospătării noastre,
Plînsuri de furnică, urcă în pămînt,
Tîrgul se va vinde stelelor albastre
Și apoi va pune clopote în vînt.

Viforul conspiră trenuri înspre gară,
Buzele de gheață apele sărut,
Vin furtuni la țarmuri întrebînd de vară,
Numai astă noapte e-n necunoscut.

Ninge ochi de taină însetați de sînge,
Însetați de abur, înveliți de cer,
Toamna iar se roagă, iernilor se plînge,
Cea dintîi zăpadă cade cînd o cer.

Dorul lacrimiei

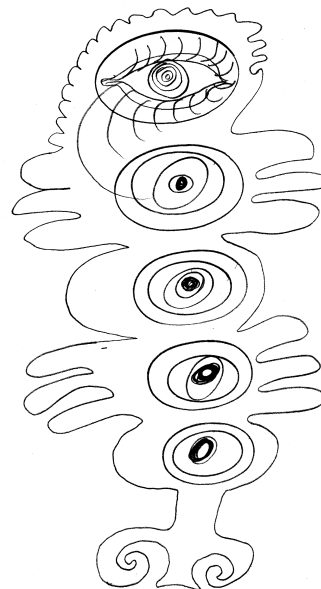
Iarăși cerul vrea să-mi plîngă
Nouri plini de zbor și ploi
Și-nvelit în vis să-mi frîngă
Pribegia celor doi.

Măgulit de stele stinse
Noaptea stinge flăcări mari
Și-n înnegurări aprinse
Poți să pleci sau să dispari.

Cale către mai departe
Unduită-mi ia avînt,
Oblojită, fără de moarte,
Plînge ceruri pe pămînt.

Și-n tîrzie împăcare
Mugurii din ierbi vor da
Cum îmi ploaie, cite-o floare,
Primăverii șoapta ta.

Iarăși cerul o să-mi plîngă
Nouri plini de nimb stelar
Și un mugur vrea să-mi frîngă
Amintiri de-acum în dar.

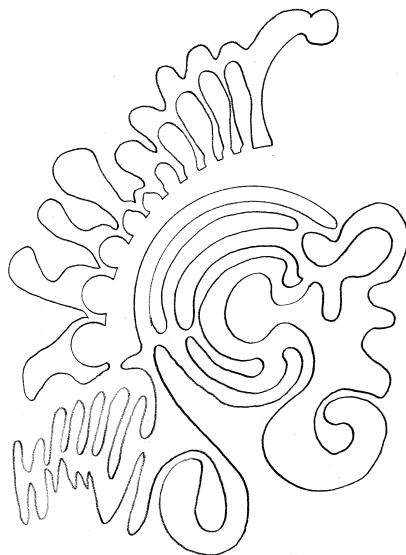
Festina Lente

Încet, încet, plutesc în ape stele
Și curg încet, încet și monoton
Și vin încet la țărături să se spele
Fugind apoi, încet, spre Orion.

Încet, încet, se scurg în nemurire
Cu ochi de foc încet, încet, privind
Și vin încet la țărături cu iubire
Fugind apoi, încet în țărăm pierind.

Încet, încet, umbresc o piatră seacă
Pășind încet în drumul lor firesc,
Dar pleacă-ncet încetului ce pleacă
Și-ncet, târziu, în cer, se nemuresc.

10.12.1985

Vreau un cal

Vreau un cal, un cal împărătesc
Și un rug să am cu ce-l hrăni,
Și pe urme albe s-o pornesc
Să ajung și să mă pot opri.

Să ajung din urmă sănii mari
Să m-alerge haitele de lupi,
Calul meu să-i roadă în lăstari
Ca altar al mărului ce-l rupi.

Vreau o șa s-o pun pe-un cal de foc
Să-mi aprindă-n drum o zi din nopți
Să-mi fiu umbră și să-mi fiu noroc
Cînd trosnesc și lemnele la porți.

Să le-ascult în tropotul de cal
S-o pornesc către un alt tărîm
Și pe spuma creștelor de val
Alburi de zăpezi să mai dărim

Vreau o torță, vreau un zurgălău
S-o pornesc pe drum căutător,
Haide, calule, e drumul tău,
Du-mă tu, eu sînt un călător.

Să ajungem pînă-n zori de zi
Să dormim pînă pe înserat,
Să ajung, știi unde mi-aș dori
Și-ți dau ție ceru-nvăpăiat.

Dar, hai, calul meu, mereu lumesc,
Ia din brațul meu un braț de fîn
Tu trudești la drumul ce-l trudes
Și pe-afară gerul e stăpîn.

Hai mai repede și hai încet,
Haide, haide, fără de regret.

Cuprins

Confesiune	19
Repetiție	21
Răvaș	23
Mai crezi?	27
Și de va-nvinge...	29
Cîntec nedrept	31
Întunericul precar	33
Post scriptum	37
La ceasul dimineții	39
Drum în primăvară	41
Înfrînt	43
Bob de grîu	45
Oltul în Oltenia	47
Zbor de iarnă	49
Întrebare	53
Noi fără noi	55
Drumul stelelor	57
Reale primăveri	59
Ești frumoasă...	61
Plecare firească	63
Lasă-mă stăpîne	65
Drumul canalelor	67
Ascundere în infinit	69
Sonet feroviar	71
	127

Romanța pentru dreptul lumii	73
Hai frați, români	75
Șoaptă zbuciumată	77
Focul, probabil	79
Și mîine încă-o zi	81
Licurici de strajă	83
Evadînd	85
Picătura de suflet	87
Despărțire-nseninată	89
Eu, tuturor	93
Epilog	95
Acum nimic	97
Dor de foc	99
Privirea ta	101
Ning fără zăpadă	103
Nervi de toamnă	105
Am	107
Nopti de iarnă	109
Tangaj	111
Drumul	113
La fel de firesc	117
Cîntec în prag de iarnă	119
Dorul lacrimii	121
Festina Lente	123
Vreau un cal	125
Autocaracterizare	C4
	128

Index general alfabetic

1.	Romaña pentru dreptul lumii	3
2.	Acum nimic	3
3.	Addenda	1
4.	Am	3
5.	Am fost	1
6.	Anti-teze	2
7.	Așa cum...	2
8.	Ascundere în infinit	3
9.	Astfel...	2
10.	Astrală	2
11.	Atîtea semne	1
12.	Atunci cînd...	2
13.	Autocaracterizare	3
14.	Bob de grîu	3
15.	Bujor de munte	1
16.	Ceasurile	1
17.	Cer de apă	1
18.	Cînt hoinar	2
19.	Cînt pentru un erou	2
20.	Cîntec	1
21.	Cîntec de nuntă	2
22.	Cîntec de seară	2
23.	Cîntec hoinar	2
24.	Cîntec în prag de iarnă	3

..

25.	Cîntec nedrept	3
26.	Cîntec pentru nunta ta	2
27.	Cîntec trist (Dezrădăcinaților)	2
28.	Colț de piine	2
29.	Confesiune	3
30.	Cuvînt paradoxal	1
31.	Cuvînt șoptit	2
32.	Dar	1
33.	De ce...?	1
34.	Despărțire-nseninată	3
35.	Dînd nume	2
36.	Discurs total	1
37.	Dor de foc	3
38.	Dorul lacrimii	3
39.	Două picături	2
40.	Drum	2
41.	Drum în primăvară	3
42.	Drum spre creste	1
43.	Drumul	3
44.	Drumul canalelor	3
45.	Drumul stelelor	3
46.	Ecou	1
47.	Elegia călăretului fără cal	1
48.	Epilog	3
49.	Ești frumoasă...	3
50.	Eu n-am să pot ieși	2

51.	Eu, ca prefață	1
52.	Eu, tuturor	3
53.	Evadînd	3
54.	Exil	2
55.	Fără drept	1
56.	Fără timp	1
57.	Festina Lente	3
58.	Ființa ta	1
59.	Firesc să cad	1
60.	Focul, probabil	3
61.	Frunză verde depărtare	2
62.	Gînduri către cititori	1
63.	Gînduri din abis	2
64.	Hai frați, români	3
65.	Hoție	2
66.	Iarnă-n munte	2
67.	Iluzie în gînd	1
68.	Imposibila iubire	1
69.	Imposibilul nume	2
70.	Împreună	2
71.	Înfrînt	3
72.	Inscripție pentru noaptea mea	2
73.	Însemn	1
74.	Între da și nu	2
75.	Întrebare	3
76.	Într-o privire	2

..

77.	Întuneric	2
78.	Întunericul precar	3
79.	Iubire în furtună	1
80.	Joc	1
81.	La ceasul dimineții	3
82.	La fel de firesc	3
83.	Lacrima	1
84.	Lasă-mă stăpîne	3
85.	Licurici de strajă	3
86.	Mă numesc	2
87.	Mai crezi?	3
88.	Mai stai...	2
89.	Maria	2
90.	Minșita iubire	2
91.	Motivație	2
92.	Nervi de toamnă	3
93.	Nevralgie	1
94.	Ning fără zăpadă	3
95.	Nins de foc	2
96.	Noi fără noi	3
97.	Nopti de iarnă	3
98.	Oltul în Oltenia	3
99.	Parapet	1
100.	Pașaport	1
101.	Pe flori de nufăr	1
102.	Pentru trecut. Tatălui meu	2

103.	Picătura de suflet	3
104.	Pîriul cerbilor	2
105.	Plecarea firească	3
106.	Ploaia	1
107.	Plouă nins	1
108.	Poetul întristat	2
109.	Post scriptum	3
110.	Poveste	2
111.	Privirea ta	3
112.	Proces	1
113.	Punctul unui semn	1
114.	Rămii...	2
115.	Răvaș	3
116.	Reale primăveri	3
117.	Repetiție	3
118.	Reproș	2
119.	Reproș vinovat	2
120.	Retragere	1
121.	Romanță din război (variantă)	1
122.	Rug fără lege	2
123.	Scrisoare cu ultima fotografie	1
124.	Setea de nălucă	2
125.	Sfîrșit de an	1
126.	Și de va-nvinge...	3
127.	Și de-ar fi...	2
128.	Și iar de ce?	2

129.	Și mîine încă-o zi	3
130.	Șoaptă de toamnă	1
131.	Șoaptă zbruciumată	3
132.	Sonet feroviar	3
133.	Stih	1
134.	Suspine	1
135.	Tangaj	3
136.	Tîrg	1
137.	Tîrziul An Nou	1
138.	Tu nu știi?	2
139.	Ultima clipă	1
140.	Ultima toamnă	1
141.	Ultimul discurs	2
142.	Umbra	1
143.	Unire în munte	1
144.	Valul	1
145.	Viața mea	2
146.	Victorie	1
147.	Vorbele lui D	2
148.	Vreau un cal	3
149.	Zbor de iarnă	3
150.	Zidire	1

1. **Pașaport** sau Primele semne;
2. **Inscripție în Anti-Teze;**
3. **Picătura de suflet** sau Noi fără noi

Daniel-Dumitru Darie

+40722620182

+40749206595

dddarie@yahoo.com

www.timpul.ro/clubt/index.php?go=showuser&item=525

www.poezii.ro/poezii.php?author=8614

+40726236385

+40728121824

fax: +4052317049

xixquantum@yahoo.com

hypercomm@clicknet.ro

Contact:
romanian3d@yahoo.com